

Obsah

1 Čo je to rozlišovanie Božej vôle (BV)	2
2 Podmienky pre rozlišovanie	3
3 Prekážky rozlišovania	7
3.1 Neresti a hriech	7
3.2 Emócie a komplexy	7
3.3 Zranené spomienky	8
3.4 Falošný obraz Boha	8
3.5 Temnota	8
3.6 Rozlišovanie – zápas a cesta	9
4 Príklady rozlišovania	11
4.1 Správne rozlišovanie	11
4.2 Nesprávne rozlišovanie	13
5 Ako hovorí Boh	13
5.1 Bežná komunikácia	13
5.1.1 <i>Hlboká túžba v srdci</i>	13
5.1.2 <i>Hlas svedomia</i>	15
5.1.3 <i>Biblia</i>	17
5.1.4 <i>Cirkev</i>	19
5.1.5 <i>Druhý človek</i>	19
5.1.6 <i>Životné okolnosti - udalosti</i>	20
5.1.7 <i>Božie vnuknutia</i>	21
5.2 Charizmatická komunikácia	23
5.2.1 <i>Sny</i>	23
5.2.2 <i>Vízie - videnia</i>	24
5.2.3 <i>Slovo poznania</i>	25
5.2.4 <i>Slovo proroctva</i>	26
6 Transformácia Božieho vedenia do praxe	28
6.1 Mocné činy	29
7 Charizmy rozlišovania (nespracované)	31
7.1 Charizma rozlišovania	31
7.2 Charizma rozlišovania duchov	32

1 Čo je to rozlišovanie BV

„Rozlišovať“ znamená vidieť, čo je **dobré a čo je zlé** (s tým až taký problém nemáme) a **ktoré z dvoch dobier je lepšie** (tu máme často problém). Nie všetko, čo je dobré, musí byť BV: **môžem robiť veľa vecí pre Boha, ale Boh nechce, aby som tieto veci robil.**

Príklad: Dobrá slúžka veľmi svedomito pracuje pre svoju pani. Jedného dňa jej pani povie, aby pripravila obývaciu izbu, lebo chce pozvať hostí. Slúžka začne upratovať celý dom, ale príde štvrtá hodina - čas príchodu hostí - a obývačka ešte nie je pripravená, lebo to slúžka ešte nestihla. To ale neznamená, že tá slúžka nemá rada svoju pani, ale v tej chvíli jej pani nemôže poďakovať...

Príklad: Modlím sa a práve v tej chvíli niekto potrebuje pomoc. Čo mám urobiť - modliť sa ďalej alebo nechať modlitbu a ísť pomôcť?

Príklad: Zasvätiť sa Bohu je dobré. Vstúpiť do manželstva je tiež dobré. Pracovať pre svoju rodinu je dobré. Rozhodnúť sa pracovať vo svojej farnosti aktívnejšie je tiež dobré. Čo si mám zvoliť? Prinášať do rodiny menej peňazí a venovať viac času svojim deťom? Prinášať domov viac peňazí a dať im možnosť sa viac vzdelávať? Často sa pýtam seba samého, čo si zvolím? Modliť sa alebo slúžiť poradenstvom?

Rozlišovať znamená **hľadať skrze múdrosť Boží plán pre seba**. Keď ma Boh stvoril, stvoril pre mňa plán. Každý z nás máme pre svoj život plán.

Rozlišujeme: „plán“ a „osud“. Sú to rozdielne veci. Osud je niečo, čomu sa nemôžeme vyhnúť. Ak je mojím osudom zomrieť pri autonehode, nezabránim tomu... Veštcí i psychotronicí veria v osud a keď k nim prídete, budú sa usilovať aj vám nahovoriť, že máte svoj osud... No môj život - život kresťana - nie je pod vládou osudu. Ja ako kresťan neverím na osud. Ja **verím, že Boh má pre môj život plán**. On ho vytvoril, keď ma stvoril. Keď som sa narodil, narodil som sa v Božom pláne. A tento Otcov plán je pre mňa najlepší aký len môže existovať.

Ja ho môžem prijať alebo odmietnuť. Ak ho príjmem, dôjdem k pokoju a radosti - do cieľa. Ak ho odmietnem, nedôjdem tam, kam by som mal. A **čokoľvek, čo je proti Božej vôli, neobrátí sa nikdy pre mňa k dobru**. Preto dnes veľa ľudí žije v početných i ťažkých problémoch... Nenachádzajú šťastie, lebo hľadajú riešenia podľa seba, nie podľa Božej vôle...

Príklad: Dopravná smerová tabuľa - nemusím ju rešpektovať, no dôjdem niekam inam a nie tam, kam som chcel...

Nemôžem odkopírovať tento Boží plán od iného, lebo Boh ma stvoril ako jedinečného, a preto aj plán pre môj život je jedinečný. Áno, možno je veľmi podobný s niekým iným, ale okolnosti sú iné. Boží plán pre môj život je osobný a úplne jedinečný.

Príklad: Ideme sa spoločne prejsť do prírody s priateľom, ale nemôžem používať jeho nohy ani oči..., idem iným chodníkom a vnímam prírodu ináč ako on...

Ak Boh odo mňa niečo žiadal včera, nemusí to iste žiadať odo mňa aj dnes.

Je **rozdiel medzi rozlišovaním a rozhodnutím**: stáva sa často, že sa rozhodnem niečo urobiť bez toho, aby som rozlišoval; alebo že rozlišujem, ale sa už nerozhodnem a nekonám.

Rozlišovanie **je spojka medzi modlitbou a aktivitou**: modlím sa, ale musím aj niečo robiť. Môžem robiť dobré veci, ale Boh ich odo mňa v tejto chvíli nežiada. On chce, aby som mu bol poslušný a robil tú prácu, ktorú mi dáva on. Ak robím to, čo chce odo mňa Boh, tak **všetko sa stáva poslaním, lebo ma posielal sám Boh...**

Rozlišovanie **je dôležité a je pre každého**. Všetci potrebujeme rozlišovať. Aj Ježiš rozlišoval, napr. pri výbere apoštolov strávil celú noc v modlitbe, aby poznal BV, aby nevyberal podľa ľudských kritérií. Boh môže dať niektorým ľuďom rozvinutejší dar rozlišovania, preto lepšie počujú, čo im hovorí. No tento dar dáva Boh každému a je na mne, či ho rozviním alebo nie.

2 Podmienky pre rozlišovanie

Je niekoľko vecí - podmienok, pre ktoré sa musíme rozhodnúť skôr, ako sa pustíme do rozlišovania:

(1) Chcem stále plniť BV.

Rozlišovať znamená, **usilovať sa neustále hľadať Boží plán so mnou**.¹ Neustále sa pýtať: Aký má Boh plán pre mňa v tejto chvíli? Kráčam podľa tohto Božieho plánu alebo nekráčam?

Musím **chcieť rozlišovať všetky veci vo svojom živote**, nielen niektoré: nemôžem niečo rozlišovať podľa seba a niečo podľa Boha. **Rozlišovanie sa musí stať mojou druhou prirodzenosťou**, každodenným postojom.

Boh hovorí k tým, ktorí ho chcú počúvať.

(2) Verím, že Otec ma miluje a má pre mňa svoj plán.

¹ Božím plánom je zjednotiť všetko pod hlavou Krista (porov. Ef 1, 4). No aj svet má svoj plán: usiluje sa robiť všetko bez Ježiša, len podľa seba. Svet hovorí: nepotrebujem Ježiša, nepotrebujem žiadneho Boha. Človek tým nezničí Boha, len seba samého.

Všetko sa deje podľa Otcovho plánu, lebo Boh tak miluje stvorenie, že nenechá ho bez smerovania - značiek: „*Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.*“ (Jn 3, 16).

Ježiš je tou smerovou tabuľou. Hovorí: „Ja som cesta“ - on nenechá človeka, aby sa stratil v pustine, či džungli. Hovorí: „Ja som cesta, kráčaj podľa mojich prikázaní...“ „Ja som pravda, nehľadaj iné pravdy, ony si navzájom odporujú...“

Teda nedokážem rozlišovať správne, pokiaľ neprijmem Ježiša ako Pána svojho života. Nebude ma zaujímať to, čo chce Otec, ak mu nedôverujem, ak v neho skutočne neverím.

(3) Používam múdrosť Ducha Svätého (DS).

Svoj život môžem budovať podľa dvoch druhov kritérií: alebo podľa ľudských, alebo podľa Božích. Ak používam ľudské kritéria: rozhodujem sa podľa ľudských hodnôt, tak ako sa mi to v danej chvíli hodí; podľa toho, čo je v danej chvíli pre mňa výhodné... Ak používam Božie kritéria: pýtam sa Ježiša, čo mám robiť v danej chvíli; nie podľa toho, čo je pre mňa v danej chvíli výhodné, ale podľa toho, čo chce Boh...

Aby som mohol plniť BV, musím používať Božiu múdrosť. Áno, Boh mi dal rozum a myseľ, ale **moja logika často nestačí na to, aby som pochopil Božiu logiku.**

Príklad: Lazár v hrobe (porov. Jn 11, 1 - 44) - Ježiš prikazuje „odval'te kameň!“ Ľudský je to nelogické, nesedí to ani s hygienickými zásadami..., ale ak by ľudia neodvalili kameň - neposlúchli Ježiša, Lazár by nebol vzkriesený).

Mám túto múdrosť, **dostal som ju pri krste** – prijal som sedem darov DS: múdrosť, rozum (vhľad), radu, poznanie - sú dôležité pre rozlišovanie. Ale tieto dary často vo mne zostávajú len ako semienko, ktoré nevyrástlo, lebo som ich nepoužíval - nevytvoril podmienky pre ich rast. Používal som len svoju - ľudskú - múdrosť. No na plnenie BV to nestačí.

Príklad: Ježiš spí v lodi na rozbúrenom mori (porov. Mt 8, 23 - 27; Mk 4, 35 - 41; Lk 8, 22 - 25). Peter (Pt) používa svoju múdrosť; svoju nádej na záchranu vkladá do vlastnej skúsenosti, vlastného úsilia, vlastnej dobrej vôle... Nakoniec si uvedomil, že jeho vlastná inteligencia mu nestačí na záchranu a vtedy začína používať Božiu múdrosť: budí Ježiša...

Šalamún si to dobre uvedomoval, preto prosí o múdrosť (porov. Múd 9, 1 - 18).

(4) Obliekam si Kristovu myseľ.

Aby som sa rozhodoval podobne ako On (porov. Flp 2, 5).

Často robím rozhodnutia podľa ľudských kritérií. No rozlišovanie je iné. Áno, nemôžem ignorovať ľudskú prirodzenosť, ale nemôžem rozlišovať len podľa nej. Prečo? Lebo **Boh od mňa žiada zvláštne veci (nelogické)**. Preto nemôžem poznávať jeho vôľu len svojím rozumom.

Príklad: Pt a spoločníci lovili ryby celú noc a nič nechytli, boli frustrovaní a smutní (porov. Lk 5, 1 - 11). Ježiš im prikazuje „Spustite sieť z pravej strany lode.“ Pt bol rybár, dobre poznal jazero, vedel, kde sa nachádzajú ryby a kde nie. Z ľudského pohľadu bolo nezmyslom hodiť sieť na tú stranu.

Je veľmi ľahké vzdorovať zvláštnym - nelogickým - príkazom, lebo prvé, čo sa v nás objaví, sú pochybnosti. Zázrak sa udial preto, že Pt hodil sieť. Často sa nedejú zázraky, ale nie preto, že to Boh nechce, ale preto, že ja neurobím tú svoju malú časť.

Potrebujem si obliecť Kristovu myseľ. Nie to, čo si o danej veci - situácii - myslia politici, moja rodina, vedci, profesori, ale čo si o tom myslí Ježiš. Nie je ľahké rozhodnúť sa proti verejnej mienke, proti médiám, proti psychológom... Budem obklopený ľuďmi, ktorí ma budú kritizovať... Preto Ježiš hovorí: ak je pre teba dôležitejší manžel, deti, rodina, peniaze..., nemôžeš byť mojim učeníkom (porov. Mt 10, 37). Je to otázka toho, čo si vyberiem.

(5) Som otvorený voči Bohu.

Bez otvorenosti voči Bohu nie som schopný ho počuť. Čo znamená byť otvorený voči Bohu?

(a) Som odovzdaný – pripravený načúvať Bohu.

Nie som toho schopný, ak prichádzam za Bohom, a **už mám urobené vlastné rozhodnutie**, lebo nie som pripravený na žiadnu odpoveď od Boha, chcem len, aby On odsúhlasil môj plán a prispôbil sa mu.

Príklad: Manželia chcú mať dieťa, ale nemôžu... Prečo im Boh nepožehná? Nechce azda, aby mali dieťa? Prečo to nechce? Nevieme to pochopiť, a ani nepochopíme... No stačí vedieť, že Boh ma miluje a chce pre mňa to najlepšie, aj keď tomu nerozumiem. Lenže náš postoj je iný: ak sa nenapĺňajú moje túžby, začínam si myslieť i hovoriť, že som prekliaty, že ma niekto preklial, atď. A vôbec nepripustím, že Boží plán so mnou môže byť iný ako ten môj. Aj keď tomu nerozumiem, môžem povedať áno Božiemu plánu a príde radosť. Ak zostanem vo vzbure, radosť nepríde.

Nie je nič zlého na tom, ak porozprávam Bohu po čom túžim, k čomu mám schopnosti, čo by som chcel robiť, atď., ale som ochotný **nechať Bohu posledné slovo?**

Príklad: Mladý Samuel v chráme (porov. 1 Sam 3, 1 - 15): „Hovor, Pane, tvoja sluha počúva“, a šiel spať...

Nemôžem donútiť Boha, aby hovoril vtedy, keď to chcem ja. Môžem mať len **postoj pripravenosti i otvorenosti načúvania:** počúvam Boha a pokračujem v tom, čo musím robiť... Pokiaľ mám otvorené srdce, tak v okamihu, keď Boh prehovorí, budem Ho počúvať.

Príklad: Chcem počúvať vážnu hudbu, preto zapnem rádio. No nie hneď budem počúvať vážnu hudbu, ale len čo zaznie, budem ju registrovať, lebo som sa vnútorne pripravil na počúvanie tejto hudby.

Často hovorím, že Boh ku mne nehovorí. To nie je pravda. Boh hovorí. Som to ja, ktorý nepočujem. Boh má tisíc spôsobov, ako ku mne môže hovoriť. Ja musím byť otvorený k tomu, čo mi Boh chce povedať a kedy to chce povedať.

(b) Verím a dôverujem Bohu.

Nech Boh žiada odo mňa čokoľvek - či už tomu rozumiem alebo nie - dôverujem mu, že ma nenechá padnúť v tejto situácii, že chce pre mňa to najlepšie, že ma nikdy neopustí. A ak môj plán nie je úplne v súlade s Jeho plánom, tak verím, že mi dá silu uskutočniť Jeho plán. Krok viery znamená, že robím nejakú činnosť nie preto, že mám pre ňu logické zdôvodnenie, ale preto, že verím Bohu.

Len postupne budem odhaľovať BV, nikdy ju neodhalím celú. Prečo? **Boží plán je zabalený do „temnoty tajomstva“.** Boh ti neukáže celý plán, ukazuje vždy len jeden krok. On nie je veštec či psychotronik, ktorý ti povie, čo sa ti stane zajtra, pozajtra, atď. Nie je dôležité, či to je alebo nie je pravda, no oni ti povedia, kde začneš a kde skončíš... Boh takto nekoná: On ti dnes povie, čo máš urobiť práve teraz, a zajtra ti povie, čo máš urobiť zajtra. Nikdy ti nepovie, kam sa dostaneš, ak ho budeš poslúchať. Je to otázka dôvery, odovzdania sa, je to krok viery.

Príklad: Rozmnoženie chlebov (porov. Mk 6, 33 - 44): Ježiš prikázal apoštolom „Rozdeľte ľudí do skupín...“ - prvý krok. Oni nevedeli, čo bude ďalej, čo urobí Ježiš, čo budú robiť potom oni... Vzkriesenie Lazára (porov. Jn 11, 1 - 44): Ježiš prikázal „Odval'te kameň...“ - prvý krok. Nikto nevedel, čo sa bude diať ďalej...

Rozlišovanie je založené na viere - verím ešte skôr, ako vidím. Modlím sa, a nedostávam. Prečo? Lebo neverím. Lebo chcem najprv dostať a až potom veriť (som ako Tomáš). No Ježiš hovorí: „Verte a dostanete“ (porov. Mt 21, 18 - 22; Mk 11, 20 - 25). Teda byť pripravený urobiť to, čo mi Boh hovorí bez toho, že budem o tom diskutovať. Ak začínam o tom diskutovať, neverím, pochybujem o Bohu.

(6) Pravidelne sa modlím.

Rozlišovanie nie je mágiou. Rozlišovanie je založené **na hlbokom vzťahu s Bohom**; na úsilí žiť podľa Jeho vôle, lebo ma miluje. Ak žijem v hriechu a nerobím nič, aby som sa ho zbavil, nemôžem správne rozlišovať - poznať Jeho vôľu, som blokovaný hriechom.

Modlitba mi pomáha vstúpiť do bližšieho vzťahu s Bohom. Som schopný poznávať BV v každodennom živote, lebo poznám Boha a žijem s Ním denne.

Rozlišovanie je **neustále volanie k Bohu**: ukáž mi, čo mám robiť, aký je Tvoj plán pre môj život. Rozlišovanie je **putovanie**. A čím viac sa ponáram do hlbokého vzťahu s Bohom, tým lepšie rozlišujem.

3 Prekážky rozlišovania

Prekážkou v rozlišovaní BV sú: hriechy a neresti, emócie a komplexy, zranenia, falošné obrazy Boha, temnota. Toto všetko má vedieť k tomu, aby som počul to, čo chcem počuť ja.

3.1 Neresti a hriech

Všetky **neresti**, s ktorými nič nerobím, sú prekážkou v rozlišovaní.

Hriechy, na ktorých som závislý a proti ktorým nebojujem, sú prekážkou v rozlišovaní. Zvlášť: neodpustenie, nenávisť, závisť i žiarlivosť týkajúca sa duchovného obdarovania, egoizmus (sebecko, vlastný záujem), predsudky voči národu, ľuďom, skupinám...

Hriechy v oblasti sexuality sú prekážkou pre pôsobenie DS v nás: *„Varujte sa smilstva! Každý hriech, ktorého by sa človek dopustil, je mimo tela; kto však smilní, hreší proti vlastnému telu. A neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha? A že nepatríte sebe? Boli ste draho kúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele!“* (1 Kor 6, 18 - 20)

3.2 Emócie a komplexy

Všetky **nevyrovnané emócie** sú prekážkou pre rozlišovanie. Zvlášť **strach** ma blokuje i vyvoláva vo mne zmätok pri poznávaní Božej vôle (strach z neúspechov i zlyhaní...). Ustarostenosť...

Komplexy, ktoré neprekonávam, sú prekážkou pre rozlišovanie. Najmä komplex menejcennosti...

3.3 Zranené spomienky

Všetky zranenia, v ktorých som ešte nenastúpil cestu uzdravovania, sú prekážkou v rozlišovaní.

3.4 Falošný obraz Boha

Ak mám falošný obraz Boha, nie som schopný rozlišovať. Jestvujú tri základné obrazy Boha:

(1) Boh pozorovateľ

Boh stvoril svet a pozerá sa na neho, ako pokračuje, bez toho, aby do neho zasahoval. Tu nemôže existovať žiadny osobný vzťah s Bohom. Tu nie je možné ani žiadne rozlišovanie. Boh nemá záujem o moju chorobu, môj finančný problém..., On sa len prizera...

(1) Boh bábkar

Boh, ktorý má vo svojich rukách bábky a pohybuje nimi. Bábky robia to, čo chce Boh. Boh všetkým manipuluje. Ja nemám žiadnu slobodu: ak sa mi niečo stane, to naplánoval Boh... Tu nemôže existovať osobný vzťah s Bohom. Tu nie je možné rozlišovanie, lebo Boh rozhoduje o všetkom, čo sa deje v mojom živote. Ak som chorý alebo nezamestnaný, to všetko naplánoval Boh...

(3) Boh Otec

(a) Ako Otec nevládne nad stvorením, ale stará sa o neho: pozná všetky detaily z môjho života, ani vlas mi nespadne z hlavy bez toho, aby on o tom nevedel. Teda On **vstupuje aj do tých najmenších detailov môjho života**. On sa skutočne zaujíma i stará o mňa.

(b) On sa na mňa **pozerá ako na dospelé dieťa**, nie ako na batol'a („*po toľkom čase sami mali byť učiteľmi*“ porov. Hebr 5, 12 - 14). Som dospelý - som schopný prijímať tuhú stravu...; robím veľa vecí sám, už to nerobia za mňa rodičia... Čím som zrelší, tým viac musím rozlišovať BV, lebo čím som zrelší, tým je môj život náročnejší... Ak nebudem rozlišovať, zostávam v temnote.

3.5 Temnota

Jestvujú tri chvíle temnoty v mojom živote:

(1) Boh mi niečo prikazuje, ale ja Ho nevidím, nepočujem.

Nemôžem Ho počuť, lebo sa držím len svojej ľudskej logiky; nemôžem Ho vnímať, lebo môj vzťah s Ním nie je hlboký; nemôžem Ho vidieť, lebo nepoznám, ako

uvažuje, ako rozmýšľa. Nachádzam sa v temnote a v tejto temnote konám. Prestávam počuť Boží hlas, lebo som sa neobliekol do Božej mysle.

Príklad: Nieкто mi ublížil... Boh mi hovorí odpustiť... Ja sa však chcem pomstiť...

(2) Satan vstúpi do mojej histórie (života).

Skrýva sa a **vkkladá do mojej mysle myšlienky, ktoré nie sú v súlade s Božím myslením.** Mám kráčať za Ježišom a on mi hovorí, aby som kráčal iným smerom; ponúka mi zlo ako dobro, klame ma. Chce, aby som odvrátil svoje oči od Ježiša.

Príklad: Som kresťanom a začnem sa zaoberať budhizmom: zistujem, že skrze budhizmus môžem byť lepším kresťanom, zanechám kresťanstvo a začínam žiť budhizmus a žijem oveľa lepšie ako predtým, ale od Ježiša som odišiel...

V čom spočíva toto klamstvo? Keď diabol dosiahne svoj úmysel - odvrátiť ma od Ježiša - už ma viac nebude pokúšať, nemá dôvod, lebo už nežijem s Ježišom. A ja sa naozaj stanem menej zlostný, hnevlivý, žiarlivý..., ale už nie som s Ježišom; už nie som vo svetle; vonkajší výsledok je dobrý, ale už nežijem s Ježišom...

Áno, pokiaľ žijem s Ježišom, budem stále pokúšaný; budem zvädzať boj (porov. Rim 7, 14 - 25; Ef 6, 10 - 18).

(3) Temnota vo mne.

V **nejakej oblasti mojej osobnosti žijem v temnote.** A to je dôvod, prečo neustále prosím DS, aby prišiel a naplnil ma. Stále sú vo mne oblasti, ktoré nie sú pokrstené DS. Táto temná oblasť vo mne mi bráni rozlišovať. Moje srdce nie je úplne slobodné, aby som mohol načúvať Bohu.

Príklad: Som dobrý kresťan, chodím pravidelne na sv. omšu, k sviatostiam, ale ak ide o peniaze, nepoužívam ich tak, ako to chce Ježiš, alebo ak ide o moju sexualitu...

3.6 Rozlišovanie – zápas a cesta

Rozlišovanie je neustály zápas. Musím dávať pozor, lebo nikdy nemôžem povedať: „Tak teraz som už vo svetle“.

Nikto z nás nie je úplne slobodný v tom, aby nekládol prekážky, keď k nemu hovorí Boh. Často, ak mám v sebe nejaký blok a neuvedomujem si ho, tak kladiem jedno zablokovanie na druhé, a vôbec si neuvedomujem, že bránim Božej vôli, aby sa uskutočnila, aby som ju spoznal.

Je **rozdiel medzi „neomylnosťou“ a „jasnosťou“.** Veľakrát viem, čo mi Boh hovorí, ale nie je mi to jasné.

Príklad: Vnímam, že ma Boh volá ku kňazstvu, ale mám pred sebou veľa nejasností. Neviem, čo to všetko obnáša, čo znamená byť kňazom...

Keď Boh od mňa niečo žiada, **neznamená, že mi odkryje všetky detaily.**

Príklad: Boh povedal Mojžišovi „*Vyvedieš môj ľud z Egypta...*“ (porov. Ex 3,2-12). Mojžiš nevedel ako presvedčí faraóna, aké zázraky bude konať Boh, ako budú putovať po púšti...

Myslím, že ak by mi mal Boh zjaviť všetky detaily, všetko, čo to obnáša, čo odo mňa chce, nezvládol by som to. Je to otázka dôvery, krok viery - krok do tmy, že ma Boh vedie a dá mi všetko, čo budem potrebovať.

V rozlišovaní sa môžem mýliť, môžem urobiť chybu.

Často prídem vo svojom živote na križovatku: nie som si vôbec istý, ktorou cestou sa vydať. **Mám síce pocit, ktorá cesta je správna, no nemám istotu.** Čo mám robiť? Mám zostať na križovatke? Nemôžem tam zostať stáť. Preto si zvolím cestu, o ktorej cítim že je správna. No zároveň ostávam otvorený pre okamih, v ktorom si uvedomím, že nekráčam správne. A v okamihu, keď si uvedomím, že nekráčam správne, nesmiem pokračovať v tejto ceste, musím sa vrátiť späť.

Príklad: Ježiš je v Getsemanskej záhrade a prichádzajú vojaci, aby ho zajali. Pt vyťahuje meč a odsekne jednému vojakovi ucho (porov. Jn 18,1-11). Jeho úmysel bol dobrý, urobil to z horlivosti a lásky k Ježišovi, ale nebolo to podľa Božieho plánu. V tomto okamihu bolo Pt rozlíšenie chybné, aj napriek dobrému úmyslu i veľkej horlivosti.

Pt pri Ježišovom premenení navrhuje, aby zostali na tejto hore a postavili tri stany (porov. Mt 17, 1 - 9; Mk 9, 2 - 9; Lk 9, 28 - 36). Jeho rozlíšenie bolo mylné, nie podľa Božieho plánu, lebo Ježiš musel podstúpiť utrpenie, tak isto aj Pt, skôr ako vstúpi do slávy.

Ján a Jakub chcú sedieť v Božom kráľovstve po Ježišovej ľavici a pravici (porov. Mt 20, 20 - 23; Mk 10, 35 - 40). Ich rozlíšenie nebolo správne.

Aj ja môžem napriek dobrým úmyslom robiť chyby. Neznepokojuj sa, keď urobíš chybu, lebo rozlišovanie je cesta.

Základný praktický postoj: Pane, dávam ti všetko právo na to, čo plánujem. Ak to nie je podľa Tvojich plánov, znič to. Ak to nie je BV, okolnosti sa veľmi komplikujú...

Dôležité je všetko odovzdať do jeho rúk a dať mu súhlas, aby to zničil, ak to nie je Jeho vôľa. Ak to zničí, nesmiem sa strachovať, ale dôverovať Mu.

Nezabúdajme: Boží hlas je neustále rušený inými hlasmi, napr. hlasom verejnej mienky, hlasom politikov, hlasom médií, hlasom rodiny či priateľov, hlasom démonov... Takže často Boží hlas nedôjde ku mne vo svojej čistej podobe. Potrebujem neustále prečisťovať tieto všetky hlasy a skrze Božie slovo (BS) rozlíšiť, čo mi Boh hovorí.

Ak chcem počuť Boha, potrebujem ticho: ticho mysle a ticho tela.

4 Príklady rozlišovania

Často nerozumieme Božiemu plánu...

Príklad: Prečo Ježiš musel zomrieť taký mladý? Veď keď toľko urobil počas troch rokov, koľko by toho mohol urobiť, keby mal k dispozícii ešte nejakých 20 - 30 rokov? Nevieme, prečo a nerozumieme tomu. Alebo prečo zomierajú dobrí ľudia a zlí zostávajú? Nerozumieme tomu... Alebo prečo neveriaci sa majú dobre a veriaci zle? Nerozumieme tomu...

Boh nás môže viesť bez toho, aby nám vysvetľoval svoje dôvody; aby nám zjavoval celý svoj plán dopredu – skôr, ako sa stane. To, čo očakáva odo mňa je, aby som uveril, že ma miluje a že všetko, čo robí, slúži k môjmu dobru, aj keď mám prejsť utrpením...

4.1 Správne rozlišovanie

Mária v Káne na svadbe (porov. Jn 2,1-5). Mária do tohto okamihu nevidela žiadny Ježišov zázrak. Dokonca sa nám zdá, že Ježiš ju akoby odmietal: čo s tým mám ja spoločné, som len hosť... A Mária - tu je rozlíšenie - povie sluhom „urobte, čo vám prikáže“. Mária nevie, čo Ježiš v danom okamihu urobí, zvlášť preto, že ju odmietol, no napriek tomu nepochybovala - poznala Ho, Jeho srdce - odovzdala tento problém do Jeho rúk a čakala, nesnažila sa ho riešiť sama. Dôverovala Ježišovi, nevedela, čo urobí, ale vedela, že má veľké srdce pre ľudí.

Mária z Betánie, ktorá sa rozhodla pomazať Ježišovi nohy (porov. Mt 26, 6n). V Izraeli bolo zvykom, že muži a ženy jedli oddelene. Takže Mária išla proti kultúre a tradícii... a Ježiš namiesto toho, aby ju pokarhal, tak ju pochválil...

Peter prišiel k brehu po noci, keď nechtyl nič (porov. Lk 5, 1 - 11). Pre rybára to nie je nič potešujúce, keď strávi celú noc na vode a nič nechytí. Určite bol napätý, nahnevaný, unavený. A Ježiš mu hovorí: „Peter, spusť siete na druhej strane.“ Toto bolo

proti logike, lebo Peter bol rybár a vedel, kde má spustiť sieť. Vedel, kade prechádzajú ryby. O Galilejskom jazere vedel všetko, veď napokon trávil tam celý svoj život. A po neúspešnej noci mu Ježiš hovorí, aby siete spustil z pravej strany. A Peter hovorí: „Na tvoje slovo, Pane, spustím sieť.“ Akoby Mu povedal: „Ja viem, že tam nie sú žiadne ryby, ale ak chceš, tak spustím siete.“ A vieme, ako to dopadlo. A v tomto prípade Peter rozlišoval správne.

Peter krstí Kornélia proti svojmu vlastnému presvedčeniu (porov. Sk 11, 17). A keď bol pokarhaný, tak si položil otázku: „Kto som ja, aby som odporoval Duchu?“ Toto je rozlišovanie.

Pavol² bol na ceste so Sílasm (porov. Sk 16, 6n). Prechádzali Frýgiou a galatskou krajinou, lebo im DS bránil evanjelizovať v Malej Ázii. Pavol nevedel prečo, veď evanjelizovať je niečo dobré a krásne... Mohol aj namietat', veď som poslaný evanjelizovať, ako to, že mi teraz, Pane, hovoríš: „neevanjelizuj“... Duch mu hovorí, aby nehlásal slovo v Ázii, ale nezjavuje dôvody. Pavol mohol povedať: „Dobre, nebudem hlásať slovo, ale mohol si mi to povedať...“ No Božie cesty sú iné ako naše cesty. A tak cestujú ďalej (to cestovanie nebolo také ako dnes) a chcú hlásať slovo, ale Ježišov Duch im to nedovoľuje. Prišiel do Frýgie, ale nemohol nikde evanjelizovať. Prečo? Nevieme. Jedinú možnosť, ktorú mal, bolo odovzdať sa do Božích rúk a jednoducho pokračovať v ceste. Prišli do Mýzie a chceli ísť do Bitýnie, no DS im v tom bránil... Teda boli na ceste a nemohli evanjelizovať, nebránili im v tom ľudia, ale DS. Až nakoniec prišiel až do Troady. Tam mal Pavol videnie: stal pred ním nejaký Macedónčan a prosil ho: „Pomôž nám...“ A teraz prichádza rozlišovanie: „bez váhania sme sa vydali na cestu...“

Aký dôvod nachádza Pavol u DS, aby nekázal? Nemôže položiť otázku prečo, lebo nenájdete dôvod. A je zbytočné hľadať dôvod. Boh nechce, aby tam v tejto chvíli išiel, má svoje dôvody, ktoré mu ale nezjaví.

Pavol a Sílasm išli na modlitebné stretnutie (porov. Sk 16, 16) a stretli mladú ženu - otrokyňu, ktorá mala vešteckého ducha... chodila za Pavlom a stále volala: „Toto sú služobníci najvyššieho Boha, zvestujú vám cestu k spáse.“ Na tom nie je nič zlé: dobrá

² Pavol bol evanjelizátor, cestoval z jedného miesta na druhé. Rozlišoval, či Boh chce, aby evanjelizoval na tomto mieste alebo na inom...

reklama. A toto robila mnoho dní... Ale Pavol sa nahneval, obrátil sa a povedal tomuto duchu, nie žene: „Prikazujem ti, aby si ju opustil...“ Ako to mohol Pavol vedieť, že je to zlý duch, a nie tá žena? Musel rozlišovať...

4.2 Nesprávne rozlišovanie

Určite to nebolo dobré rozlišovanie, keď **Peter v Getsemanskej záhrade** odťal vojakovi ucho (porov. Jn 18, 3 - 11). A Ježiš ho skutočne aj vyhrešil a dal toto ucho na svoje miesto.

Zaiste to nebolo správne rozhodnutie, keď **Ján a Jakub** prosili, aby Boh zoslal oheň a spálil Samaritánov (porov. Lk 9, 52 - 56). Ježiš ich vyhrešil.

Určite to nebolo dobré rozhodnutie, keď **Jakub a Ján** prostredníctvom svojej matky poprosili Ježiša, aby keď sa raz dostane do svojho kráľovstva, mohol jeden sedieť po jeho pravici a druhý po jeho ľavici (porov. Mt 20, 20n). A Ježiš povedal, to nezávisí odo mňa...

Neviem, či to bolo dobré rozhodnutie, keď **Peter** požiadal Ježiša, aby mohol kráčať po vode (porov. Mt 14, 24n). Ježiš mu povedal tak pod', ale Peter sa začal po chvíli topiť. Ježiš mu chcel poskytnúť zážitok, ale aj sprchu. Ale žiadal o to Peter. A druhýkrát už to nezopakoval.

5 Ako hovorí Boh

Poznáme dva druhy Božieho vedenia - komunikácie Boha s nami: **bežné** a **charizmatické**.

5.1 Bežná komunikácia

Hlboká túžba; hlas svedomia; Biblia; Cirkev; druhý človek; životné okolnosti; vnútorné vnuknutia.

5.1.1 Hlboká túžba v srdci

Boh nás vedie skrze naše najhlbšie túžby. To, po čom vo svojej najväčšej hĺbke túžim, to chce aj Boh.

V NZ (porov. 1 Sol 5,23) je človek opísaný ako:

- **duch** – pneuma (časť, ktorá sa vzťahuje k Bohu, nikdy nie je uspokojená, pokiaľ nie je s Bohom)
- **duša** – psyché (mysel, pamäť, vôľa, emócie, vedomie)
- **telo** - soma

Každá táto časť **má svoje potreby**. Telo potrebuje: jedlo, pitie, oblečenie, bývanie, sexuálne uspokojenie, atď.. Psychické potreby: potreba niekam patriť, cítiť sa bezpečne, potreba vlastnej hodnoty, naplnenia, tvorivého vyjadrenia, atď.. Tieto psychické potreby často vyjadrujeme ako túžby: „chcem to a to...“ Potreby ducha sú iné ako tieto telesné i psychické potreby...

Aká je **najzákladnejšia potreba ľudskej bytosti**? Jestvujú rôzne odpovede... Je to vzťah s Bohom (Frankl: bezpodmienečný zmysel života - Boh). Najhlbšou túžbou ľudského srdca je túžba po zmysle - je to iný spôsob, ako hovoriť o Bohu.

Keď hovorím o túžbach, tak nie o telesných ani psychických, aj keď sú úplne legitímne i veľmi dôležité. Chcem hovoriť **o duchovných túžbach, lebo tie sú zvyčajne najhlbšie**. No v našej kultúre sú často potlačené a ľudia ich ani nepoznajú a neuvedomujú si ich.

Ak je človek v kontakte so svojou najhlbšou duchovnou túžbou, tak je veľká pravdepodobnosť, že môže byť v kontakte s Božím vedením pre svoj život. V evanjeliách to nachádzame tiež: **Ježiš často obracal svoju pozornosť k tomu, po čom ľudia túžili**.

Príklad: Ján krsti v Jordáne a hovorí „Hľa Boží baránok...“ Dvaja učeníci to počuli a išli za Ježišom... Ježiš sa obrátil a opýtal sa ich: „čo chcete?“ (porov. Jn 1, 35 -39). Túžba ich srdca bola naplnená.

Stretnutie Ježiša so slepým Bartimejom (porov. Mk 10, 46 - 52). Ježiš sa ho pýta „*Čo chceš, aby som ti urobil?*“ Odpoveď Bartimeja sa zdá byť len fyzickou túžbou, ale v tejto odpovedi sa skrýva viac: „Chcem vidieť teba.“ Bartimej nasleduje Ježiša, stáva sa Jeho učeníkom...

Matka Zebedejových synov prichádza (porov. Mt 20, 20 - 23; Mk 10, 35 - 40). Ježiš rozlíšil, že je to len psychická túžba...

Prečo Ježiš kládol dôraz na najhlbšie túžby človeka? Odpoveď: „*Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal.*“ (Jn 6, 44. 65). Ježiš teda hovorí, že Otec skrze svojho Ducha vkladá do nás túžbu, ktorá nás vedie ku vzťahu s Ježišom i Otcom; že BV je často vyjadrená skrze našu najhlbšiu túžbu.

Prakticky: Cítim bezpodmienečný zmysel života a cítim sa naplnený?

Zvlášť si môžeme uvedomovať tieto najhlbšie túžby **v rámci duchovného doprevádzania**: Po čom túžiš hlboko vo svojom srdci, čo od Boha chceš? Zvyčajne nevieme hneď odpovedať. Po akej milosti túžiš? Čo od Boha najviac chceš? Neexistuje v kresťanskom živote požehnanie bez predchádzajúcej hlbkej túžby. Čím hlbšia i väčšia je túžba, tým väčšia otvorenosť pre požehnanie. Je to **ako GPS, ktoré nás vedie k milostiam, ktoré pre nás Boh pripravil**. Samozrejme budeme rozlišovať, či skutočne je táto túžba od Boha alebo nie.

Vzorom rozlišovania je tu sv. Ignác – porovnával dve túžby: slúžiť Ježišovi a slúžiť žene. Zistil, že obe mu prinášajú vnútornú útechu, ale je v nich rozdiel: keď prestal myslieť na to, že bude slúžiť Ježišovi, útechu mu to prinášalo aj naďalej; keď prestal myslieť na to, že bude slúžiť žene, útecha skončila a obrátilo sa to na nepokoj...

Keď Boh vkladá do srdca túžbu, začína útechou i pokračuje útechou. Pokiaľ túžbu vkladá diabol, začína útechou, ale končí neútechou. Ako sa cítiš, keď vnímaš túto túžbu?

Pokiaľ táto túžba nie je od Boha, mám ju odmietnuť. Naše najhlbšie túžby nás vedú k naplneniu BV. Otec k nám hovorí skrze naše najhlbšie túžby.

Ak som stratil kontakt so svojimi najhlbšími túžbami, je niekoľko spôsobov, ako sa k ním znovu dostať:

- buď tým, že nám Boh dovolí, aby sme prešli veľkým utrpením (som nútený premýšľať z väčšej hĺbky),
- alebo nám Boh dovolí, aby sme zažili hlboké zlyhanie v našom osobnom živote (keď som zlomený, zbavený ilúzií, môžu sa objaviť naše najhlbšie túžby a začneme volať k Bohu)
- alebo stretneme niekoho, koho veľmi obdivujeme a napadne nás „aj ja by som chcel byť taký“, „aj ja by som chcel tak poznať Boha ako on“...

A keď niekto príde k vám a povie vám, že Boh mu povedal, že máš robiť to a to, nepočúvajte ho, pokiaľ už Boh pred tým do vás nevložil hlbokú túžbu ísť týmto smerom. Lebo Boh rešpektuje našu slobodu a tá voľba musí vychádzať z nášho vnútra...

5.1.2 Hlas svedomia

Svedomie je ako GPS pre náš morálny život.

V starom zákone (SZ) nenachádzame žiadnu diskusiu o svedomí, ale zato sa tam hovorí o srdci a načúvaní srdca. V novom zákone (NZ) sa hovorí často o svedomí (porov. Rim 2, 15). Pavol teda hovorí o tom, že svedomie je Boží hlasom v nás.³

Kresťanská tradícia: **svedomie je Božím hlasom v nás.**

Sv. Bonaventúra: Svedomie je ako Boží posol. Neprikazuje veci zo svojej vlastnej autority, ale z Božej autority. A rovnako ako posol, hlása výzvy kráľa. Preto má svedomie moc zaväzovať.

Ján Pavol II - encyklika Veritatis splendor (VS): „*svedomie aplikuje zákon na jednotlivé prípady a stáva sa pre človeka vnútorným príkazom, akousi výzvou konať dobro v konkrétnej situácii. Tak svedomie vo svetle prirodzeného zákona vyjadruje mravnú povinnosť: je to úsudok nabádajúci človeka vykonať to, čo podľa svedomia poznáva ako dobro, ktoré mu bolo zverené tu a teraz.*“ (VS 58) **Všetci máme svedomie a všetci môžeme počuť Boží hlas vo svojom srdci.**

Cirkev nás učí, že **máme mať svedomie informované:** máme teda povinnosť vedieť, čo hovorí BS o tom, čo chceme urobiť - pýtať sa, čo by urobil Ježiš na mojom mieste... čo mi chce k tomu povedať... (porov. Katechizmus Katolíckej cirkvi, ďalej KKC 1783). Nestačí teda povedať, že moje svedomie mi o tom hovorilo, že je to v poriadku... Prečo? Lebo mám povinnosť informovať svoje svedomie – nechať sa učiť od Ježiša... Prečo mám túto povinnosť? Lebo moje svedomie nie je dôveryhodné, pokiaľ nie je informované - poučené.

Príklad: Väčšina párov dnes žije spolu ešte pred svadbou. Ich svedomie im hovorí, že je to v poriadku: hovoria, že „ak mám s niekým žiť celý život, musím sa dozvedieť či som s ním kompatibilný sexuálne i emocionálne, a jediný spôsob, ako to zistiť, je žiť spolu“. Je to v poriadku? Je tento názor správny? Toto je ich postoj, ale určite nie Boží hlas v ich svedomí. Prečo? Lebo majú informovať svoje svedomie o tom, čo hovorí Biblia o predmanželskom sexe... (BS je svetlom pri formovaní svedomia, porov. KKC 1785).

Okrem toho je dôležité, aby sme sa modlili, aby nás Boh mohol viesť skrze naše svedomie a našu myseľ: dobré svedomie sa získava v modlitbe a čistá modlitba zase skrze svedomie (*Filokália*). Tieto dve veci sa navzájom potrebujú. Teda my kresťania budujeme svoje svedomie cez modlitbu.

³ Alebo: „svedomie nemusí byť znepokojené... ak príde mladý kresťan, ktorý ešte nemá formované svedomie...“ (1 Kor 8, 1n). Pozor na pohoršenie...

Pokiaľ ignorujeme to, čo nám hovorí naše svedomie, pokiaľ ho neinformujeme, tak zakrpatie. Ak máme hriechne zlozvyky, a nič s nimi nerobíme, stávame sa čoraz viac hluchými voči svojmu svedomiu: už nepočujeme Boží hlas v tejto oblasti svojho života. Toto je dôsledok našich hriechnych rozhodnutí: nemáme už vedomie hriechu (že hrešíme), lebo sme úplne hluchí voči hlasu svedomia, ktoré nám niečo hovorí o hriechu...

Benedikt XVI. povedal: „Pokiaľ nastane konflikt medzi vlastným svedomím a cirkevnou autoritou, mal by človek nasledovať svoje svedomie.“ Toto je veľmi prekvapivé. On verí, že svedomie je natoľko dôležité, že pokiaľ sa zo všetkých síl snažíme mať informované svedomie a pokiaľ sa podľa neho riadime, i keď nás to vedie ku konfliktu s Cirkvou, mali by sme sa riadiť svojím svedomím. Neodpovedá na otázku, či nasledujeme Boží hlas, ak tak robíme, ale hovorí, že nehrešíme, lebo máme povinnosť ísť za svojím svedomím.

Mnoho ľudí v konfliktoch sú ochotní **robiť kompromisy**. Mučeníci takéto veci nerobia.

Príklad: Thomas Morus... Kráľ sa vyhlásil za hlavu Cirkvi - postupne súhlasili všetci biskupi okrem jedného, väčšina kňazov i laikov súhlasila; tým biskupom, ktorý zostal verný svojmu svedomiu i prijal následky, bol John Fischer, a jediný laik bol Thomas Morus...

Kardinál (blahoslavený John) Newmann: Dávajme si pozor, aby sme nebrali svedomie na ľahkú váhu. Zvyčajne sa hovorí, že druhá myšlienka je ta správna. Ak ide o úsudok, tak je to pravda. Ak ide o svedomie, tak tomu tak nie je. Zvyčajne tá prvá myšlienka je tá najlepšia, lebo má najviac z Božieho hlasu.

Nasledujme svoje svedomie, lebo tým nasledujeme Boží hlas.

5.1.3 Biblia

Ten najdôležitejší spôsob, skrze ktorý nás Boh vedie.

Správne **chápanie Biblie:** slovo – hebr. „dabar“ – ako **podstatné meno** – týka sa objektívnej reality Boha, je napísané a je pravdivé, či tomu verím alebo nie; aj ako **sloveso** – je to slovo, ktoré hovorí ku mne ako k jednotlivcovi alebo ku konkrétnej komunite v konkrétnych okolnostiach. To „dabar“ ako podstatné meno je študované odborníkmi a nachádzajú literárny význam. Títo vedci nepotrebujú vieru... študujú Bibliu ako napr. Shakespeara. Toto slovo nikdy neprehovorilo k ich srdcu. Ak Bibliu študuje veriaci, chce samozrejme poznať aj ten literárny význam, no predovšetkým chce, aby prehovorilo k jeho srdcu - teda ako sloveso...

Apoštol hovorí, že BS je živé a účinné a práve toto slovo chceme zachytiť naším vnútorným sluchom srdca. A Boh k nám skrze DS hovorí toto slovo, ktoré nás potom vedie k pravde, o ktorej hovorí Biblia. Ježiš sám o svojom slove povedal: „...DS... naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“ (Jn 14, 26). DS viedol apoštolov k tomu, aby pochopili, čo Ježiš hovoril. Pred vzkriesením i zoslaním DS počuli slovo, ale nechápali ho, nezostúpilo ešte do ich srdca.

Poznámka: rozlišujeme tri spôsoby hľadania BV v Biblii: (1) DS mi pripomína pri modlitbe to, čo som čítal... (2) Vlastným úsilím hľadám v Biblii podobné situácie alebo kľúčové slová a skúmam, čo o nich hovorí Biblia. (3) Náhodne otváram Bibliu pri modlitbe - nemôžem si z toho urobiť techniku či metódu, musím vnímať, že ma k tomu pobáda DS.

Súčasná Cirkev nás povzbudzuje, **aby sme Bibliu čítali každý deň**. Ale musíme sa Bibliou aj modliť, aby k nám slovo prehovorilo ako živé slovo, ako slovo, ktoré prináša život. Aj samotná Biblia hovorí, že toto slovo súdi myšlienky i srdce ľudí, pomáha rastu človeka a volá k zmene... (porov. 2 Tim 3, 16 - 17; Hebr 4, 12 - 13).

„Viera je z hlásania a hlásanie skrze Kristovo slovo“ (Rim 10, 17). Je to jediné slovo v Biblii, ktoré nám hovorí, ako vzniká i rastie viera. Ak k nám prehovorí slovo ako sloveso, **tak prebudí v našom srdci vieru až do možností robiť zázraky**. Teda **najlepší spôsob je čítať i modliť sa bibliu a naša viera bude rásť**. Prečo je to dôležité? Lebo **bez viery sa nemôžeme páčiť Bohu** (porov. Hebr 11, 6).

„Volaj ku mne a vyslyším ťa a oznámim ti veľké, nevystihnuteľné veci, o ktorých nevieš.“ (Jer 33, 3).

„Odteraz ti zvestujem veci nové a veci skryté, o ktorých nevieš.“ (Iz 48, 6)

Boh nám chce zjaviť to, čo nepoznáme...

Pápež František - Radosť evanjelia (152-153): povzbudzuje nás k tomu, aby sme sa ponorili do **Lektio divina** - má 6 krokov:

- Obrátim sa k Bohu a prosím o Božiu inšpiráciu, aby som v Biblii skrze DS bol schopný vidieť Spasiteľovu tvár, počuť Jeho hlas a oddať sa Jeho volaniu, poznať Jeho vôľu a rásť v milosti; uznávam, že tieto slova napísal DS a len On mi môže zjaviť ich význam.
- Čítam vybraný text: pomaly, nahlas, niekoľkokrát.
- Uvažujem o tom, čo som čítal; prvá vec, o ktorú sa mám usilovať - pochopiť, čo chcel povedať inšpirovaný autor (poznámky, komentár); potom sa pýtam, aký má tento text

vzťah k môjmu životu i životu ostatných ľudí - môže vo mne vyvolať rôzne myšlienky i pocity.

- Modlím sa k Bohu v kontexte toho textu, ktorý vyvolal vo mne rôzne pocity i myšlienky.
- Najdôležitejší: kontemplácia - stíšim sa (prestanem sa modliť i uvažovať) a načúvam, čo mi chce Boh povedať (až doteraz som bol aktívny, teraz má byť aktívny Boh) - často sa naučíte oveľa viac počas dvoch minút kontemplácie ako počas dvoch hodín štúdia...
- **Odpovedám** na Božiu komunikáciu so mnou: ďakujem a chválím Boha; **ale potrebujem dať aj praktickú odpoveď**: niečo konkrétne urobiť.

Poznámka: Pri spoločnej modlitbe chvál vytvárame tzv. charizmatický priestor - stíšime sa a načúvame DS i vyslovujeme nahlas to, čo vnímame... Zabúdame však na odpoveď - modliť sa na základe zjaveného i vysloveného slova...

Často si nevieme privlastniť BS. Chyba je v nás, nie v BS. Neveríme, že dané slová sú pravdivé pre nás práve tu a teraz v tejto chvíli, v tejto situácii... No ak sa necháme viesť BS, všetko je možné, lebo „*tak je to so slovom, ktoré vychádza z mojich úst, nevráti sa ku mne neplodné, ale urobí, čo som chcel, uskutoční to, na čo som ho poslal.*“ (Iz 55, 11)

5.1.4 Cirkev

Na základe akých biblických slov má Cirkev autoritu v rozlišovaní BV?

„*Kto vás prijíma, mňa prijíma...*“ (Mt 10, 40)

„*Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev... Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi...*“ (Mt 16, 18 - 19).

„*Pas moje baránky... pas moje ovce...*“ (Jn 21, 15 - 17).

Učiteľský úrad Cirkvi: KKC, CIC, Dokumenty pápežov, príhovory pápežov...

Služba pastierov: duchovné vedenie a poradenstvo....

5.1.5 Druhý človek

„*Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo niektorí takto prijali ako hostí anjelov, a ani o tom nevedeli.*“ (Hebr 13, 2)

„*Ak rád počúvaš, naučíš sa; ak budeš pozorný, staneš sa múdrom. Keď si v zhromaždení starších a vidíš, že niekto je múdry, pridaj sa k nemu. Počúvaj rád slovo, čo pochádza od Boha. Nech ti neujdu výroky múdrych. Ak objavíš múdreho človeka, choď k*

nemu za rána, nech tvoje kroky zoderú prah jeho dverí!“ (Sir 6, 33n). Pokiaľ hľadáš Božie vedenie, vyhľadávaj múdrych a zreých ľudí, lebo takto budeš naslúchať Bohu.

„Po troch dňoch ho našli v Chráme. Sedel medzi učiteľmi, počúval ich a kládol im otázky. Všetci, čo ho počuli, žasli nad jeho rozumnosťou a odpoveďami. Keď ho zazreli, střípli od údivu a jeho matka mu povedala: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec a ja sme ťa s bolesťou hľadali!“ On im odpovedal: „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť v dome svojho Otca?“ (Lk 2, 46n). Ježiš naplnil to, čo hovorí Sirachovec.

Boh si môže použiť iného človeka, aby k vám hovoril...

Môže to byť **prednáška, katechéza, rozhovor** na nejakú tému...

Prosíme ľudí, aby sa **za nás modlili**... a skrze nich môže Boh hovoriť k nám, prorokovať, dať slovo poznania...

Musíme byť bdeli, aby sme nestratili toto vedenie, ale musíme aj rozlišovať...

Nemôžem brať ako samozrejmosť, keď niekto príde ku mne a povie mi: to a to mi povedal Boh, že ti to mám povedať. Ja poďakujem, ale nemôžem sa spoľahnúť na toho človeka, že skutočne cez neho hovorí Boh. Ja sám musím rozlišovať, či skutočne cez neho hovorí ku mne Boh. Nemusí cez neho ku mne hovoriť Boh. Ja musím rozlišovať.

5.1.6 Životné okolnosti - udalosti

Sv. Vincent de Paul kládol veľký dôraz na Božie vedenie, a zvlášť skrze okolnosti života. Hovorí o **Božej prozreteľnosti**. V čom spočíva? Dve hlavné pravdy:

(1) **Boh má pre môj život i pre každého človeka konkrétny plán**. Tento plán berie na seba dve formy: vedomie **aktívnej Božej prozreteľnosti** – čo Boh skutočne chce i túži a uskutočňuje; vedomie **Božej dopúšťajúcej prozreteľnosti** – týka sa to aj vecí, ktoré Boh dopúšťa, a ktoré nie sú dobré. Ide o veci, ktoré Boh nechcel, aby sa stali, hriechne veci (napr. zločin). Keď sa tieto veci stanú, Boh ich objíme svojou prozreteľnosťou a urobí zo zla dobro, z nešťastia požehnanie. Preto kresťania veria – majú hlbokú intuíciu, že zlo nikdy nebude mať posledné slovo, lebo posledné slovo vždy patrí Bohu, a je to slovo požehnania.

(2) **Pokiaľ má Boh konkrétny plán, zvlášť v aspekte toho, čo sám chce, tak nám dá k tomu aj prostriedky, aj keby mal robiť zázraky i uzdravovať**. Prečo? Lebo by to potom nemalo zmysel keby Boh od nás niečo žiadal a nedal by nám k tomu prostriedky. Preto ak konáš podľa BV, tak môžeš si byť istý, že dostaneš schopnosti i prostriedky k tomu, aby si túto BV naplnil, aj keď sa to z ľudského pohľadu môže zdať nemožné.

Príklad: John Lennon spieva v jednej piesni „Život je to, čo sa deje, keď uskutočňuješ iné plány“.

Ja plánujem niečo robiť a myslím si, že to mám všetko pod kontrolou; všetko som dôkladne naplánoval, že pôjdem na ŠM do Herliana a budem tam vtedy a vtedy..., ale život sa skutočne odohráva až vtedy, keď uskutočňujem iný plán – príde prekážka na ceste...

Keď Lennon hovorí, že život sa deje vtedy, keď uskutočňujem iné plány, hovorí čisto z ľudského pohľadu. No z pohľadu kresťana sa tieto veci nedejú len tak náhodou. Kresťan nemôže veriť na náhody. Všetky tieto udalosti sa dejú na základe prozreteľnosti. Áno, mám svoj plán, ale stane sa niečo neočakávané... A z pohľadu kresťana sa na to pozeráme, ako na súčasť Božej prozreteľnosti pre môj život.

Šťastie či nešťastie? Ktovie?

Naša reakcia? Zvyčajne sme naštvaní, že sa nedejú naše plány... Sme vyzývaní, aby sme chválili Boh vo všetkých okolnostiach... privádza nás to k pokoju, nestávame sa spútanými okolnosťami...

Príklad: Bola znásilnená žena. Chcel to Boh? Život sa deje, keď sa uskutočňujú iné plány. Môžeme povedať, že aj toto je nejakým spôsobom Božou prozreteľnosťou pre jej život? Musíme povedať, že aj toto je súčasťou Božej prozreteľnosti. Dáva nám slobodu a preto dovoľuje, aby sa tieto hrozné veci diali. Ale nemajú posledné slovo. Božia prozreteľnosť bude mať posledné slovo a vždy to bude slovo požehnanie.

Možno si myslíte, že toto nie je pravda. A chcel Boh holokaust? Určite nechcel, určite plakal. Ale objal ho svojou prozreteľnosťou a on bude mať posledné slovo.

Biblické zdôvodnenie: Jozef a jeho bratia (porov. Gn 37, 39 - 45)

Chcel Boh, aby bol Ježiš zabitý? Bol zabitý. Kto bol požehnaný, keď zabili Ježiša? Jeho vrahovia – my, ktorí sme ho zabili hriechom (bol si tam, kde bol križovaný Pán, bol si tam skrze svoj hriech). Preto spievame na VN „ó, šťastná vina“. Je to tajomstvo: nutný hriech prináša požehnanie...

Boh hovorí skrze udalosti. Udalosti, ktoré Boh nechce, použije ako odrazový mostík pre požehnanie. Preto sa musíme naučiť načúvať týmto udalostiam: pýtať sa, čo chce Boh povedať i urobiť skrze tieto udalosti, nech už sú akokoľvek hrozné. Na to potrebujeme hlbokú vieru.

V týchto udalostiach musíme rozlišovať Božie pôsobenie...

5.1.7 Božie vnuknutia

Dané každému...

„Skúmajte, čo sa páči Pánovi“ (Ef 5, 10).

„Modlím sa za to, aby vaša láska čoraz viac rástla v pravom poznaní a vo všestrannej skúsenosti“ (Flp 1, 9). Boh túži po tom, aby sa ľudia nechali viesť...

„modliť a prosiť Boha, aby ste boli naplnení poznaním jeho vôle vo všetkej múdrosti a duchovnej chápanosti. Aby ste viedli život hodný Pána, páčili sa mu vo všetkom, prinášali ovocie všetkých dobrých skutkov a rástli v poznaní Boha.“ (Kol 1, 9 - 12). Môžeme byť vedení Božím Duchom.

„ak vás vedie Duch“ (Gal 5, 18). Komentáre hovoria: táto veta je kľúčom k celej Pavlovej náuke. Teda kresťania môžu prekračovať zákon i morálku a byť vedení Duchom. A to nie je rada, ale príkaz.

Kresťan **pred rozhodnutím** by sa mal pýtať: Kam ma tým Duch vedie? Žiadna kniha mi na to odpoveď nedá. Boh to musí zjaviť mne samému, môjmu duchu. **Boh nás nielenže môže viesť svojim Duchom, ale On po tom aj túži.**

Mali by sme seba samých a všetko zveriť vnútornému vedeniu DS. Dovoľiť DS, aby sa stal naším duchovným vedením. Jeden zo spôsobov, ako nás DS vedie, je vnútorné vnuknutie, ktoré neprichádza z nás, ale sú to také inšpirácie DS.

Sv. Vincent de Paul o tom hovorí: je to ďalší spôsob, ako poznávať BV, **je to skrze výzvu – ako by nás tlačila nejakým smerom.** Ale Boh tiež osvieti naše chápanie a dáva vnuknutie nášmu srdcu. A musíme tieto vnuknutia **skúmať, aby sme neboli oklamaní.**

Príklad: Z ničoho nič sa objaví myšlienka: napíš email xy, zavolaj xy, oslov xy, napíš článok, atď. A pritom som vôbec na to nemyslel...

Tieto náhle - spontánne, nečakané – vnuknutia, pokiaľ sú k dobrému, k láske, k budovaniu, tak je to zvyčajne od Boha. Nemusíme robiť nejaké introspektívne, veľké rozlišovanie.

Modlitba: „Nebeský Otče, Tvoj Duch je duchom pravdy a lásky. Zošli tohto svojho Ducha do môjho tela, duše a ducha. Chráň ma dnes pred každou ilúziou a falošnou inšpiráciou. Zjav mi svoju prítomnosť a svoju vôľu takým spôsobom, ktorý môžem pochopiť. A ďakujem ti za to, že mi dávaš schopnosť odpovedať. Skrze Krista, nášho Pána. Amen. (Pat Collins)

Sme povolani viesť inšpirovaný život, nie svetom, ale DS. Potrebujeme aj odvahu, aby sme dokázali nasledovať tieto vnuknutia. Potrebujeme očakávať tieto vnuknutia. Ak ich nebudeme očakávať, neprídu...

Myslím, že **každý dostáva tieto vnuknutia, ale nepočúvame ich...** A ako dôsledok potom je to, že ich dostávame stále menej, až úplne zaniknú... Veď prečo by nám mal Boh dávať niečo, čo nechceme?

5.2 Charizmatická komunikácia

Obrazy alebo vízie v našej myslí; zjavenie mimo našu myseľ; zjavujúce sny; slovo poznania; proroctvo...

Musíme byť veľmi opatrní ako vykladáme sny, ako rozumieme pocitom, ako vykladáme videnia... Boh môže všetky tieto veci použiť, ale nesmieme to brať ako samozrejmosť.

5.2.1 Sny

SZ má dvojaký vzťah k snom. Je veľa negatívnych postojov (porov. Kaz 5, 2; Sir 34). Nachádzame aj pozitívne postoje (porov. Jób 33, Nm).

NZ je skôr pozitívny: sv. Jozef (porov. Mt 1, 19 - 21; 2, 13 - 14. 19 - 21), Pilátova manželka (porov. Mt 27, 19), Turíce – Pt cituje proroka Joela (porov. Sk 2, 14 -21), Pt odpočíva na streche (porov. Sk 10, 9 - 16), Pavol dostal vo sne pokyn, aby odišiel do Macedónska (porov. Sk 16, 6 - 10).

Dôležité je, že **Boh môže zjavovať svoju vôľu skrze naše nevedomie**. Už od počiatku kresťanstva boli sny cenené ako jeden z prostriedkov, skrze ktorý Boh komunikuje s človekom (Tertulián). Ak sa pozrieme na život svätých, vidíme, že ich Boh viedol cez sny.

Príklad: sv. Patrik - útek i návrat do Írska, don Bosco - asi 150 snov, Katarína Labouré - prijala v sne proroctvo o povolanií...

Boh môže komunikovať s nami skrze sny, a robí to. Ak sa modlíme, tak je väčšia pravdepodobnosť, že sa to bude diať.

Modlitba: Pane, ak chceš ku mne hovoriť skrze sen, tak som pre to otvorený...

Niektorí ľudia môžu mať prorocké sny...

Väčšina snov nemá náboženský význam. Väčšina snov nám nič priamo od Boha nezjavuje, ale občas áno. Zvyčajne v sne vždy niečo symbolizuje nás... Všetky sny sú ako listy z nevedomia. Mnohé z nich zostávajú akoby neprečítané. Ak chceme ten list otvoriť, musíme si sen pamätať.

Koľkokrát sa nám v noci sníva? Asi päťkrát. No väčšinou si to nepamätáme, ale náš mozog je počas noci veľmi aktívny. Ak sa nám sníva, tak sa nám veľmi rýchlo

pohybujú očné buľvy pod zatvorenými viečkami. Takže, ak sa na niekoho, kto spí, pozeráme, vieme, či sa mu sníva alebo nie. Môžete ho prebudiť a pýtať sa, čo sa mu snívало. Ak ho prebudíte v správnej chvíli, je schopný si to ešte pamätať. Väčšie sny - dlhšie i živšie - sa nám snívajú nad ránom. Jestvujú aj farebné sny.

Z psychologického aspektu môžu byť sny - aj tie prirodzené - veľmi užitočné.

Niekedy je dobré pripomenúť si naše sny hneď po prebudení a zapamätať.

Jedná vec je to, že príde sen. Druhá, že ho **musíme vyložiť**, čo mi Boh chce povedať cez tento sen. No často nám zmysel a význam sna zostáva skrytý, lebo jazyk snov je symbolický.

Kritéria, ako porozumieť snom: Tvoj sen je ako video. Ty si tým kanálom; týka sa to teba. Keď sa ráno zobudíš a pripomenieš si sen - video - polož si otázky:

Aký by si mu dal názov? Názov sa usiluje uchopiť, o čom to celé je.

Aká je hlavná téma celého sna - o čom to bolo? Táto téma zvyčajne odráža niečo, čím som sa v posledných dňoch zaoberal vo svojej mysli - nejaký problém... Podvedomie môže toto zobrazit' cez sen i priniesť nejakú odpoveď. Týka sa to aj prirodzených i náboženských snov.

Aký bol hlavný pocit v tom sne? Sny sa viac týkajú našich pocitov ako rozumu. Ak človek žije príliš racionálne, tak naše podvedomie sa snaží aspoň cez sen kompenzovať emocionálnu stránku a dať o sebe vedieť. Spravidla sa v sne objaví veľa rôznych pocitov, ale dôležitá je otázka, ktorý z nich bol ten hlavný.

Kedy som tento pocit zakúsil v nedávnej minulosti?

Tento sen nám prináša nejakú otázku alebo ponúka nejaký postup dopredu v nejakom probléme?

Nie je to však ľahké, potrebujeme aj pomoc duchovného vodcu. Niekedy musíme nad snom uvažovať aj dlhšie. No veľa týchto snov zostáva pre nás tajomstvom.

Sníva sa nám so zosnulými... Nosím v sebe pochybnosť, čo je s nejakým zosnulým; nosím pochybnosť, či existuje nebo...

5.2.2 Vízie - videnia

Pripomeňme si Joelovo proroctvo... (porov. Joel 3, 1 - 5).

Vízie - videnia - majú veľmi blízky vzťah k snom.

V NZ môžeme niekedy ťažko rozlíšiť, či ide o sen alebo o videnie v bdelom stave. Psychológia snov a psychológia videní je veľmi podobná. **Videnie je sen vo dne.**

Sú **tri formy**:

(1) **Obraz** - ako keď vidíme fotku. Tento obraz má spravidla nejaký symbolický význam. Nie je tam pohyb a často tam nie sú žiadne slová.

(2) **Video** - niečo sa deje, ale nie je slovo (nemý film).

(3) **Video a slovo** - niekto v tom videní aj rozpráva (video - audio).

Ak by sme sa dali vyšetriť neveriacim psychiatrom, mohol by badať u nás určité známky schizofrénie, no nie je tomu tak, lebo mnohí ľudia, ktorí majú tieto mentálne vízie, sú úplne normálni i zdraví ľudia. Práve naopak platí: čím sme zdravší, tým viac môžeme byť otvorení pre tieto skúsenosti.

Príklad: máte skúsenosť s obrazmi pri modlitbe...

Kritéria, ako porozumieť víziám - videniam:

Aký by si mu dal názov? Názov sa usiluje uchopiť, o čom to celé je.

Aká je hlavná téma celého obrazu - o čom to bolo?

Aký bol hlavný pocit v tom sne?

Kedy som tento pocit zakúsil v nedávnej minulosti?

5.2.3 Slovo poznania

Boh ti povie nejakú neznámu vec za nejakým účelom.

Def.: je to nadprirodzené poznanie o nejakej skutočnosti alebo človeku. Toto poznanie nie sme schopní nadobudnúť svojou vlastnou myslou; je to poznanie, ktoré dáva slobodne Boh a ktoré otvára pravdu, ktorú chce DS, aby si poznal. Táto pravda sa týka nejakej konkrétnej udalosti alebo človeka. Je to priame zjavenie nejakej informácie ľudskej mysli. A nemá to nič spoločného s tvojim poznaním, vedomosťami, či skúsenosťami z minulosti.

Používal Ježiš tento dar? Ako človek používal tento dar. (T.A. Summa theologiae: Ježiš mal všetky dary a charizmy). Ježiš mal veľké poznanie ľudí: Natanael (porov. Jn 2, 47 - 48); Samaritánka (porov. Jn 4, 1 - 29); keď mal zaplatiť chrámovú daň (porov. Mt 17, 27); povedal apoštolom, kde nájdu osla (porov. Mt 21, 1-3; Mk 11, 1-6; Lk 19, 29 - 32) i muža s vodou (Mk 14, 12 - 15; Lk 22, 8 - 12); zdá sa, že Ježiš mal takúto povest' medzi ľuďmi (porov. Mt 26, 67; Mk 14, 65; Lk 22, 63 - 64).

Prvotná Cirkev používala toto slovo poznania: Klamstvo Ananiáša a Zafiry (porov. Sk 5, 1 - 11); Ananiáš nachádza Pavla... (porov. Sk 9, 10 - 19).

Má tento dar každý člen spoločenstva? Nie. Je daný len niektorým a je daný pre spoločenstvo.

Príklad: najviac sa to prejavuje pri veľkých stretnutiach doprevádzaných modlitbou za uzdravenie...; Katrin Kulhman pri uzdravovaní...

Jeden so spôsobov je, že **viete čítať, čo sa skrýva v srdci iného človeka**. Poznávate tajomstva života iného človeka. Nie preto, aby ste ho zranili, ale aby ste ho priviedli k pokániu.

Príklad: P. Pio pri spovedi, John Wimber.

Prečo Boh dáva takéto slovo poznania? Miluje človeka. Ako rybár chytá ryby. Ako pastier hľadá stratenú ovcu. A niekedy to robí aj cez slovo poznania.

Ďalší spôsob, ako **prichádza slovo poznania, je pri modlitbe príhovoru (MP)**... Zvlášť ak sa modlíme v jazykoch za danú osobu a potom sa stíšime a načúvame, čo nám Boh chce povedať: vnuká nám, za čo sa máme modliť... zvlášť, ak sa modlíme za vnútorné uzdravenie...

Príklad: zažili ste to už...

Ďalší spôsob, ako prichádza slovo poznania, je **pri službe uzdravovania**: Boh zjavuje presnú diagnózu alebo príčinu (koreň). Je to niečo mimoriadne, nedeje sa to často...

Príklad: žena, ktorá mala problém s alkoholom a neskôr drogami... rozprávala o sebe, ale vôbec nespomenula určitú udalosť z minulosti...

Ak slúžime, prosme, aby nás Boh Otec viedol v danej službe...

Božie slovo sa nevráti späť bez toho, aby nevykonalo to, čo má (porov. Iz 55, 11). Pokiaľ je skutočne to slovo od Boha, tak má aj v sebe silu spôsobiť to, čo obsahuje. A ak je spojené s uzdravovaním, tak vyvoláva vieru i dôveru, lebo viera rastie skrze slovo (porov. Rim 10, 17).

5.2.4 Slovo proroctva

Ježiš bol veľkým prorokom. Hovoríme, že bol kráľom - mal schopnosť vedenia, kňazom, prorokom - lebo hovoril v Božom mene. A to znamená byť prorokom - **byť poslom niekoho, hovoriť v mene niekoho, tlmočiť niekoho - hovoriť to, čo Boh hovorí**.

Keď sme boli pokrstení, boli sme uvedení do týchto úloh - kráľa, kňaza, proroka. Preto môžeme potencionálne všetci prijímať proroctvo od Boha - či už príležitostne alebo pravidelne.

Pavol si tento dar veľmi cenil: máme túžiť po daroch, zvlášť po proroctve... **Prečo si Pavol myslel, že proroctvo je také veľké?** Všetky Božie dary majú schopnosť budovať Božie kráľovstvo, ale dar proroctva je v tom najefektívnejší.

Kde sú proroci dnes? A čo hovoria? My máme tendenciu vidieť ľudí ako prorokov, keď robia niečo významné (starajú sa o chudobných, narkomanov...). Klasické ponímanie proroka: **prorok je ten, kto hovorí BS**. Potrebujeme prorocké konanie, ale aj prorocké slovo.

Sv. Tomáš Akvinský v diele *Teologická summa* hovorí, že proroctvo je kľúčom k ostatným darom. Je to najdôležitejší z darov DS. Ako sa definuje? V širšom slova zmysle je proroctvom všetko to, čo človek poznáva zo Zjavenia. Odlišuje sa od ostatných darov ako je múdrosť, poznanie, porozumenie, lebo tieto veci môžu byť známe prirodzeným poznaním. Proroctvo je poznanie vtlačené prorokovi do mysle skrze Božie zjavenie. Teda nepomôžu nám štúdiá, ani žiadne dlhé skúsenosti. Toto poznanie, ktoré dáva Boh človeku, nezávisí na jeho prirodzených znalostiach. Prorok môže tiež vedieť niečo, čo sa týka budúcnosti; niečo, čo sa ešte nestalo. Je to dar, ktorý je zo svojej prirodzenosti nadprirodzený.

Prorok hovorí k ľuďom v mene Božom, aby ich budoval, napomínal a viedol.

Jestvujú rôzne formy proroctva:

(1) Príležitostne môže dostávať človek proroctvo pre seba samého. Boh k nemu hovorí prorockým spôsobom. Je to vzácné, nie časté.

(2) Proroctvo pre niekoho iného.

Príklad: poslední pápeži: JP II hovoril o novej jari v Cirkvi a myslel tým to, čo prichádza skrze evanjelizáciu v Cirkvi. Pred viac ako štvrtstoročím bolo predpovedané, že príde najväčšia evanjelizácia v dejinách...⁴

Boh môže hovoriť skrze ktoréhokoľvek člena spoločenstva, aby nás viedol k budúcnosti. Prorok potrebuje nájsť odvahu, aby sa podelil s týmto slovom. A potom sa čaká na rozlíšenie v spoločenstve, či to je Boží duch alebo nie. Ak to je Boží duch, mali by sme si to slovo zapísať do srdca a konať podľa neho.

Proroctvo je **vždy vyslovené v konkrétnej situácii a pre konkrétnych ľudí**, nemusí byť prorockým slovom v inej situácii a pre iných ľudí.

⁴ Proroctvo vyslovené v r. 1976 v Ríme v prítomnosti pápeža Pavla VI. V bazilike sv. Petra. Malo dve časti: obe vyslovili ľudia zo USA (ten druhý bol Ralph Martin). Je to jedno z najznámejších proroctiev v Charismatickej obnove. Boh hovoril: Čas temnoty prichádza na Cirkev. V Katolíckej cirkvi nastane hlboká premena, až do fázy, že bude nepoznateľná. Ľudia v Cirkvi nemajú znalosť a poznanie, ktoré potrebujú. Boh ich prevedie časom očisťovania a pokorenia, aby mohli prijať to, čo od Boha potrebujú. Časť temnoty príde aj do sekulárneho sveta. A ako sa bude táto temnota prehľbovať, príde najväčší čas evanjelizácie, aká kedy vôbec nastala na svete.

Rozhovor s Jozefom Ratzingerom a pýtali sa na budúcnosť Cirkvi. On povedal skoro to isté, čo obsahuje uvedené proroctvo. A väčšina vecí, ktoré Ratzinger predpovedal, sa naozaj stali.

6 Transformácia Božieho vedenia do praxe

Týka sa to **predovšetkým biblického vyučovania**.

Príklad: Boh Mojžišovi zjavuje zákon a dáva mu veľmi jasné vedenie. Mojžiš hovorí Izraelu, čo Boh povedal. Oni odpovedajú: „Budeme robiť všetko, čo Boh prikázal.“ **Ježiš chce**, aby sme rovnako odpovedali na jeho slovo. Používa príklad staviteľa domu na piesku a na skale (porov. Mt 7, 24 - 27; Lk 6, 47 - 49).

Mária je vzorom: Nech sa mi stane podľa tvojho slova... (porov. Lk 1, 26 - 38)

Je teda **dôležité, aby sme toto Božie vedenie premenili na konkrétne skutky**.

Neustále sa máme pýtať v konkrétnych situáciách: „Pane, čo chceš, aby som robil tu a teraz?“ Teda nielen dostať Božie slovo – rady k vedeniu, ale aj to, čo máme robiť? „Nech sa tvoje ruky zjednotia s твоjím srdcom.“ (sv. Vincent de Paul)

Väčšinou BV poznávame počas modlitby. A **na záver modlitby je potrebné urobiť nejaké praktické rozhodnutie** – podľa sv. Vincenta je toto najdôležitejší aspekt modlitby.

Počas modlitby môžeme mať dobré pocity, môže v nás rezonovať BS, ale často neurobíme žiadne rozhodnutie. **Ak urobíme rozhodnutie, tak musí byť konkrétne, presné, uskutočniteľné.**

Niekedy budeme musieť **urobiť rozhodnutie**, o ktorom vieme, že nás k nemu Boh volá, ale zároveň vieme, že **presahuje naše schopnosti**.

Príklad: Mnohokrát som bol zranený nejakým agresorom. Nielenže tento agresor zanechal vo mne hlboké emocionálne zranenie, ale tiež výsledkom toho je, že mám v sebe veľa vzdoru (hnevu). Keď sa modlím, tak BV je veľmi jasná, Boh chce, aby som odpustil tomu agresorovi. A viem, že túto BV mám uskutočňovať v praxi. Možno si poviem, že mal by som to robiť, ale nemám k tomu silu a schopnosti. Som aj realista, lebo viem, že to presahuje moje ľudské schopnosti i sily. Ale pre mňa ako kresťana je dôležité veriť, že pokiaľ má Boh vedie, tak mi dáva aj schopnosť i silu toto vedenie uskutočniť.

Pomôcť mi môže „Ved' Boh pôsobí vo vás, že chcete i konáte, čo sa jemu páči.“ (Flp 2, 13). Toto obsahuje tri dôležité prvky:

(1) Boh je v tebe činný - neznamená to, že Boh pracuje pre teba, ale že pôsobí vnútri tvojej osobnosti, on je prítomný v tebe.

(2) Boh nám zjavuje svoju vôľu i túžbu a ochotu túto vôľu objasniť.

(3) Boh ti dáva silu k tomu, čo od teba žiada - ak to bude nutné, tak ti dá aj silu, ktorá presahuje tvoje schopnosti.

Príklad: Modlím sa za uzdravenie niekoho, nemám moc uzdraviť človeka, ale verím, že ak to Boh chce, dá mi to...

Všetci nejakým spôsobom zápasíme s týmto paradoxom moci a bezmocnosti vo svojom kresťanskom živote. Sv. Pavol má tiež túto skúsenosť... „*sila sa dokonale prejavuje v slabosti*“ (porov. 2 Kor 12,9): „*všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje*“ (Flp 4, 13).

6.1 Mocné činy

Cirkev nás učí, že každý kresťan sa podieľa na dvoch univerzálnych povolaniach: **povolanie k svätosti a k evanjelizovaniu**.

Ján Pavol II. hovoril, že nemôžeme byť svätí, ak neevanjelizujeme, a nemôžeme efektívne evanjelizovať, pokiaľ nie sme svätí.

Tí, ktorí sa **usilujú evanjelizovať, robia dve veci** - napodobňujú Ježiša i apoštolov: **evanjelizujú slovom i činom** (slová musia byť podopreté skutkom). Teda ide o hlásanie - proklamáciu i ukážku - demonštráciu.

Sú tri druhy skutkov, ktoré musia sprevádzať zdieľanie evanjelia: skutky milosrdenstva (telesného i duchovného); konanie spravodlivosti; charizmatické konanie mocných skutkov.

Ježiš najčastejšie robil zázraky a uzdravoval ľudí. A toto je potrebné zvlášť v dobe, keď ľudia stratili povedomie nadprirodzeného sveta.

Ako môžeme robiť takéto mocné skutky?

„*Jeden dostáva skrze Ducha... vieru*“ (1 Kor 12, 9). Nemá na mysli vieru v Božiu existenciu. Ani vieru, ktorá vedie k spaseniu: veríme, že skrze to, čo Ježiš urobil sme zachránení. Ani na túto vieru Pavol nemyslí, lebo každý potrebuje tento druh viery. Tak o akej viere hovorí? **Hovorí o viere, ktorá pohne horami** (porov. Mk 11, 20 -25). Ak budete mať takú vieru a nebudete v srdci pochybovať... Pri inej príležitosti zase hovorí: „*Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko...*“ (porov. Mt 17, 20). Ježiš tu nechce, aby sme presúvali teraz kopce okolo nás na iné miesta, ale **aby sme odstraňovali prekážky, ktoré bránia príchodu Božieho kráľovstva**. Všimnime si zmienku „*a nebudete pochybovať*“ – on **hovorí o viere, ktorá očakáva**. Natolko dôverujeme Bohu, že keď sa modlíme, tak Boh nám dá to, o čo ho prosíme.

Je **rozdiel medzi tým, čomu veríme svojou myslou a opravdivou vierou**, ktorá vychádza zo srdca. Teda verím, že to Ježiš povedal napr. „*ak budete vkladat' ruky na chorých...*“, ale neverím, že by to splnil aj v mojom prípade... Vtedy sa modlím

podmienečne: „ak je to tvoja vôľa...“ – modlím sa viac v nádeji a nie vo viere. Málo ľudí sa modlí s vierou..., neočakávajú...

Ježiš hovorí: „bez pochybnosti očakávajte, že Boh bude konať“.

Príklad: Stotník prosí Ježiša o uzdravenie sluhu... nemusíš chodiť ku mne, stačí, ak vyslovíš slovo... (porov. Mt 8, 5 - 13; Lk 7, 1 - 10).

Ježiš rád videl tento druh viery u ľudí, ak nemali túto vieru, bol sklamaný...

Ako získame takúto vieru? Z počúvania Ježišovho slova (porov. Rim 10, 17). Ak počúvame BS, tak ono v nás vzbudzuje vieru.

Príklad: Pt kráča po vode za Ježišom (porov. Mt 14, 22 - 31). Ak mi dáš svoje slovo, budem mať moc, aby som urobil aj to, čo je nemožné. Je presvedčený v srdci, ale ako náhle začne premýšľať a neupierať sa už na moc Ježišovho slova, topí sa...

Znovu si pripomeňme: „*tak je to so slovom, ktoré vychádza z mojich úst, nevráti sa ku mne neplodné, ale urobí, čo som chcel, uskutoční to, na čo som ho poslal.*“ (Iz 55, 11)

Musíme počkať na BS a potom konať podľa slova... Slovo vzbudí v nás vieru i dá nám moc konať aj to, čo je nemožné... Potrebujeme očakávajúcu vieru...

7 Charizmy rozlišovania (nespracované)

Poznáme charizmu rozlišovania a charizmu rozlišovania duchov.

7.1 Charizma rozlišovania

Dar rozlišovania spočíva v rozlišovaní Božej vôle.

Je to základný dar, lebo táto charizma nám pomáha rozlíšiť, či ostatné charizmy sú autentické alebo nie.

Uvedomte si, že rozlišovanie je dar pochádzajúci od Boha. Tento dar si nemôžem zaslúžiť.

Často si kladiete otázku: Ako môžem dospieť k rozlíšeniu? Akoby tu bola nejaká technika, že keď budeme zachovávať všetky kroky, ktoré táto technika poskytuje, že dospejeme k záveru. Na to, aby sme spoznali Božie plány, na to nejestvuje žiadna technika.

Na to, aby sme poznali Božiu vôľu, potrebujeme dôverný vzťah s Bohom. Teda čím máte dôvernejší vzťah k Bohu, tým ste otvorenejší pre rozlišovanie. Čím lepšie poznáte Boha svojím srdcom, tým ľahšie spoznáte, aký je.

Príklad: Ak sa manžel pozrie na svoju manželku, okamžite spozná, či je jeho manželka nahnevaná alebo pokojná. Ak sa manželka chce spýtať na niečo svojho manžela, ona vie kedy. Nepoloží mu nejakú otázku hocikedy. Prečo? Lebo ho pozná. A toto poznanie je výsledkom ich dôverného vzťahu, ktorý medzi nimi je.

Táto dôvernosť pochádza z komunikácie s ním. Teda, ak sa nemodlím, ak s Ním nekomunikujem, je zbytočné mať teologické kritériá, je zbytočné mať skúsenosti. Môže nám pomôcť len dôverný vzťah.

Ak chceme správne rozlišovať musíme sa úplne vydať do jeho rúk. Musíme mu úplne dôverovať. Musíme kráčať vo viere. Musíme mať čisté srdce, aby svetlo k nám mohlo preniknúť bez narazenia na prekážku. A musíme byť osobami, ktoré sú duchovne slobodné.

Osoba, ktorá rozlišuje, je veľmi odvážna osoba, lebo to, že rozlišuje, ešte neznamená, že predstupuje pred Boha s fixnou agendou. Musíš ísť pred neho bez agendy, slobodný. Slobodný pre akýkoľvek rozkaz, ktorý príde od Boha. Musíš povedať: „Pane, môžeš zničiť všetky moje plány. Chcem robiť iba to, čo ty odo mňa chceš.“ A to je veľmi ťažké. Dokonale sa odovzdať do Božích plánov je ťažké. Ale Boh dokáže pôsobiť iba cez tieto osoby. Iba cez tieto osoby dokáže plniť a zavŕšiť svoj plán. Boh od nás nežiada, aby

sme boli ľuďmi, ktorí pracujú pre neho, ale chce ľudí, prostredníctvom ktorých môže On pôsobiť. Nepotrebuje ľudí ako pomocníkov, ale potrebuje ľudí, ktorí sú kanálmi. Teda, aby som bol kanálom, aby mohol cezo mňa spôsobiť to, čo má naplánované.

Všetci potrebujeme dar rozlišovania. Sú dary, ktoré Boh dal len niektorým, ale nie ostatným. Sú ľudia, u ktorých je tento dar rozlišovania jasnejší, zreteľnejší, vedia ho používať. Ale všetci sme dostali dar rozlišovania ako základnú charizmu. Dôležité je to, aby sme boli otvorení, a aby sme túto charizmu prijali.

7.2 Charizma rozlišovania duchov

Dar rozlišovania duchov spočíva v tom, aby sme vedeli zistiť či je niečo riadené zlým alebo dobrým duchom.

Príbeh: Pozriem sa na svojho Nebeského otca v nebi, ako tak pracuje vo svojej veľkej kancelárii. Jedného dňa jeho sekretárka, ktorá je naozaj veľmi jemný a nežný anjel, mu priniesla jeho maily. A tak začal čítať tieto nudné listy... Otec sa pozrel na svoju sekretárku a povedal: „Myslím si, že oni by mali počúvať mňa, nie ja by som mal počúvať ich.“ A potom prišiel ďalší zväzok listov. Teraz to boli listy o plánoch a projektoch, o výstavbe kostolov, plánovaných seminároch a všetko s titulkom „Toto je Boží projekt.“ Boh sa na to pozrel a povedal: „Veď ja som na tieto plány nikdy ani nepomyslel. Toto nie sú moje plány. Ako to, že tvrdia, že sú moje. Nemôžem ich ratifikovať, nemôžem ich podpísať.“ Ale sekretárka, vždy verná, sa pýta: „Ale čo budeme robiť Pane?“ A Otec povedal sekretárke, anjelovi: „Neboj sa. Viem, čo robiť.“ Kdesi dole sa nachádzal nejaký diabol, ktorý sa volal Meniko a bol zavolaný do kancelárie Nebeského otca. Otec mu povedal: „Meniko, nechávam všetky tieto plány a projekty v твоjich rukách. Znič ich, nie sú moje.“ A malý diabol zmlkol. A Boh sa ho pýta: „Čo je? Azda sa netešíš, že som ti povedal, aby si zničil všetky tieto projekty?“ A diabol odpovedá: „Prepáč, Pane, ale nemôžem ich zničiť.“ „Prečo?“ – pýta sa Otec. Odpoveď: „Lebo sú moje.“

Nie je ľahké rozlíšiť dobré od zlého. Preto potrebujeme dar rozlišovania duchov, aby sme zistili, čo pochádza a čo nepochádza od Boha.

„Pevný pokrm je pre dokonalých, pre tých, čo návykom majú vycvičené zmysly na rozlišovanie dobra od zla.“ (Heb 5, 14). Deti nedokážu rozlišovať dobré od zlého (porov. Heb 5, 13).

Nie je to ľahké a často sme zmätení, lebo aj duchovný človek sa môže dopúšťať chýb v rozlišovaní, kým človek posadnutý zlým duchom môže jasne povedať, čo je dobré. Môže sa nám to javiť zvláštne, ale máme príklad aj v Biblii: Mk 5, 7 - posadnutý človek

kričí: „Vieme, kto si; ty si syn človeka; syn Boží“. Je to posadnutý človek, ktorý jasne poznáva dobrého ducha. Sk 16, 17 - dievčina, ktorá rozpoznala dobrého ducha u Pavla a Sílasa. Vidíme tiež, ako Pavol rozpoznal zlého ducha v dievčine, tak ako predtým diabol rozpoznal v Pavlovi dobrého ducha.

Jn 1, 19 - svet sa stal domovom satana, prebýva tu s nami, je to svet, ktorý je pod jeho vládou.

1 Jn 3, 8 - „Kto pácha hriech, je z diabla, pretože diabol hreší od počiatku. A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky.“ Ježiš prišiel, aby bojoval proti moci zlého.

To znamená, že zlý neustále zasahuje do toho, čo tu na zemi robíme. Je tu, aby uviedol do zmätku moju myseľ, aby uviedol do zmätku moje srdce, aby uviedol do zmätku moju činnosť. Preto sa neustále musím usilovať o to, aby som očisťoval to, čo robím, na čo myslím a čo hovorím.

1 Kor 12, 10 hovorí o tejto charizme rozlišovania duchov. Aby som mohol rozlíšiť, či mám do činenia s dobrým alebo zlým duchom, nestačí mať vytrénovanú inteligenciu, rozum; nestačí ani skúsenosť, môj zdravý rozum, moje štúdiá. Aj keď toto všetko môže prispieť k rozlišovaniu.

Okamžite, ak cítim, že mi niekto povie určitú polopravdu, môžem rozlíšiť, že je to zlý duch, ktorí to hovorí. Príklad: Dopustím sa hriechu a v tomto hriechu predstúpim pred Boha. Ozýva sa mi svedomie. Boh sa ku mne prihovára: zhrešil si proti milosrdenstvu; zhrešil si proti tomu, ktorý bol za teba ukrižovaný. Zaslúžiš si peklo. Ako náhle začne uvažovať nad týmito slovami, ihneď v nich objavím polopravdu. Prvá pravda „zhrešil si proti milosrdenstvu a Boh mi prejavil svoju lásku“ je pravdivá. Ale diabol vstúpi do mojej modlitby a hovorí: „Teraz si zasluhuješ peklo“. To znamená, že táto modlitba ma uvedie do nepokoja. Prebudí sa vo mne strach a nedôvera voči Bohu. Teda táto časť je klamstvom. Boh mi nepovie, že si zasluhuješ peklo, aj keď si ho zaslúžim, ale povie mi: poď ku mne a ja ti odpustím.

Skúsenosť ma postupne naučí, že tu ide o polopravdu. Štúdium Biblie mi môže pomôcť pochopiť, že mám dočinenia s polopravdou. Zdravý rozum mi môže takisto pomôcť pochopiť, že Boh za mňa zomrel, ale chce ma spasit'. Teda všetky tieto prvky mi môžu pomôcť rozlíšiť, či ide o dobrého alebo zlého ducha. Ale nie vždy stačia. Preto musím často prosiť Boha, aby má obdaril týmto darom rozlišovania, aby som vedel rozlíšiť, s kým mám dočinenia. Často musím rozlíšiť, či určitý človek slúži Bohu alebo diablu. Často počujem, že je tam nejaká komunita, je tam človek, ktorý koná zázraky,

ktorý uzdravuje, ale musím si položiť otázku: Pochádza to od Boha? Nemá s tým diabol čo dočinenia? A spoznať, či mám pred sebou nejakého človeka, ktorý je Božím nástrojom alebo pomocníkom diabla, mi pomáha práve tento dar rozlišovania. Niekedy človek môže vojsť na nejaké miesto a okamžite môže precítiť, či je to miesto požehnané alebo prekliate. Ale ako to zistím, či to miesto je požehnané alebo prekliate? Alebo určitá činnosť, či pochádza od Boha alebo od diabla, aby plnil svoje vlastné ciele.

Niekedy sa môžete stretnúť s určitou komunitou, v ktorej sa konajú zázraky, kde prichádza k uzdravovaniam, ale keď vstúpite do tejto komunity, tak zistíte, že tam nie je nič v poriadku, že je tam nepokoj. A keď sa hlbšie nad tým zamyslíte, zistíte, že táto komunita neposlúcha biskupa.

Často dostávame do mysle inšpirácie. Inšpiráciu, aby sme išli za nejakým človekom a napomenuli ho. Je to inšpirácia, ktorá pochádza od Boha alebo od zlého. Napomenúť človeka je dobrá vec. Ale ak toho človeka napomenieme v nevhodnom čase, nesprávnym spôsobom a nevhodnými slovami, tak ho to môže zničiť. Teda diabol je expert v kamuflovaní, lebo mi predkladá polopravdy. A iba vďaka tomuto rozlišovaniu môžem zistiť, kde sa nachádzajú perly a kde sa nachádzajú smeti.

Často máme dočinenia s charizmami a tu takisto musíme zistiť, či pochádzajú od Boha alebo či ich pretláča diabol. Je možné, že sa stretávame s pravým alebo falošným darom jazykov. S pravými alebo falošnými proroctvami. S uzdravovaním, ktoré pochádza od Boha, a uzdravovaním, ktoré pochádza od zlého.

Občas aj choroby sú zapríčinené zlým duchom. Ale ako to zistím, či príčiny určitej choroby sú prirodzené alebo je ňou zlý duch? Ako môžem zistiť, či určité symptómy sú psychiatrické alebo duchovné? Ak zistím, že tieto symptómy sú rovnaké, to znamená, že sa tak isto prejavujú aj z hľadiska psychiatrie aj počas posadnutosti.

Teda vidíte, že bez tohto daru sa môžeme dopustiť mnohých chýb.

Je tento dar daný všetkým?

Nie nutne. Sú ľudia, ktorí sú týmto darom mimoriadne obdarení. Iní sú obdarení menej. Ak hovorím, že sú obdarení menej, to znamená, že majú iné charizmy, teda Boh môže cez nich pôsobiť skrze iné charizmy. Preto potrebujeme vzájomnú spoluprácu, aby sa všetky tieto dary mohli zjednotiť a prejavovať sa akoby v jednom tele.

Príklady rozlišovania v Biblii:

2 Kr 5, 26 - Giezi bol sluhom proroka Elizea: keď Náman prišiel za Elizeom, aby ho uzdravil z malomocenstva, chcel mu zanechať veľa darov, no Elizeus neprijal žiadne dary, lebo hovoril: „neuzdravil som ťa ja, ale uzdravil ťa Boh“. Ale keď Náman odišiel,

tak Elizeovho sluhu sa zmocnil zlý duch a povedal si, že vezme niečo od z toho bohatstva od Námana. Takže bežal za ním a tak mu povedal: Náman, prorok Elizeus by chcel z tých darov, ktoré si mu chcel nechať, dať niečo cudzincom, ktorí práve teraz za ním prišli. A tak Náman dal niečo z toto svojho majetku Giezimi, Elizeovmu sluhovi. Keď sa prorok stretol so svojím sluhom, spýtal sa kde bol. Giezi tvrdil, že nikde. Ale prorok dostal vnuknutie a vďaka daru rozlišovania zistil, čo sa stalo, a preto sa obrátil na svojho sluhu slovami: „malomocenstvo, ktorým trpel Náman, teraz zasiahne teba“.

Ako sa o tom prorok Elizeus dozvedel? Vďaka rozlišovaniu duchov.

Sk 13, 10 - čarodejník Elymas; Peter zisťuje, že bol čarodejníkom, ktorého lákala moc. Teda okamžite objavil zlého Ducha v Elymasovi.

2 Sol 2, 9 - 10 - „*toho, ktorý príde pôsobením satana so všetkou mocou, znameniami a klamnými zázrakmi a s každým zvodom do nepravosti pre tých, čo idú do záhuby, lebo neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení.*“ Teda Pavol tu hovorí o zlom duchu, ktorý označuje ľudí, aby pomocou nich dokázal prejavovať svoju moc, robiť klamné zázraky a znamenia. A Pavol toto nazýva klamným zázrakom. Teda nie všetky zázraky, nie všetky uzdravovania, znamenia a znaky, pochádzajú od Boha. Ale môžu byť klamom zlého. Môžu byť klamným zázrakom. A často je to Cirkev, ktorá má rozlíšiť, či určitá charizma pochádza od Boha alebo od zlého. Je pravdou, žiaľ, že často sú niektorí predstavitelia Cirkvi veľmi bojazliví a boja sa toho, že by sa mohli pomýliť, takže udusia všetky charizmy. Ale nemôžeme ignorovať tú skutočnosť, že také nebezpečenstvo tu jestvuje.

Ak máme dar rozlišovania duchov, to ešte neznamená, že máme aj právo vyháňať zlých duchov. Tento dar pochádza priamo od Ducha. Ale službou poveruje človeka Cirkev. A toto je práve rozdiel, ktorý spočíva medzi službou a charizmou. Charizma pochádza priamo od Ducha, ale služba je vlastne autorita - moc, ktorú vám dáva Cirkev, aby ste určitú charizmu mohli používať oficiálne v jej mene. Teda táto moc pochádza z krstu. Ale vykonávanie tejto moci zase pochádza od Cirkvi.

1 Sol 5, 21 - Cirkev má právo skúmať všetko: skúmať, či je charizma autentická alebo nie; skúmať, či určitú charizmu možno použiť v rámci určitých okolností alebo nie.

1Jn 4, 1 – 6. „*Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú z Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov. Božieho Ducha poznáte podľa tohoto: Každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha. Duch, ktorý nevyznáva Ježiša, nie je z Boha. To je duch antikrista, o ktorom ste počuli, že príde, a už teraz je na svete. Vy, deti moje, ste z Boha a zvíťazili ste nad nimi, lebo ten, ktorý je vo vás,*

je väčší než ten, čo je vo svete. Oni sú zo sveta, preto hovoria podľa sveta a svet ich počúva. My sme z Boha. Kto pozná Boha, počúva nás. Kto nie je z Boha, ten nás nepočúva. Podľa toho poznávame Ducha pravdy a ducha bludu.“ Musíme skúmať duchov, lebo nie všetci duchovia pochádzajú od Boha. Mnoho duchov pochádza od antikrista, a on už je vo svete. Vidíte, akí musíme byť opatrní, keď skúmame či niečo pochádza od Boha alebo nie.

Je tu ešte ďalšia vec, pri ktorej musíme byť obozretní. Ak skutočne rozlíšite, že niečo nepochádza od Boha, musí sa vydať svedectvo pravde, ale pekne a s láskou, vo vhodnom čase a za vhodných okolností. Pamätajte: ak je zlý duch odhalený, ak sa zistí, že je tu, tak sa snaží zničiť človeka, ktorý zistil odhalil jeho klamný zázrak, ale snaží sa zničiť aj človeka, z ktorého vyšla falošná charizma. Teda nevzdá sa len tak ľahko. Ak sa človek snaží vstúpiť na jeho pole, aby mu zabránil v jeho činnosti, diabol sa vzbúri. Vzbúri sa proti človeku, ktorý ho odhalil, ale vzbúri sa aj proti človeku, ktorý bol jeho nástrojom až do času odhalenia, a v tomto človeku vyvolá rebéliu a neposlušnosť. A v človeku, ktorý ho odhalil, môže v ňom vyvolať pýchu. A samozrejme môže na neho zaútočiť mnohými inými spôsobmi. Inými slovami, bude sa ho snažiť zničiť citovo a duchovne. Teda pravdu treba povedať, ale múdrosť tu má podstatnú dôležitosť. Ľudia boli často zničení citovo i duchovne nie kvôli falošnému rozlíšeniu, ale práve preto, že toto rozlíšenie bolo vyslovené zlým spôsobom.

Vidíte, že tu narážame na niečo veľmi delikátne a zároveň niečo veľmi podstatné. Rozlišovanie je podstatné a rozlíšiť duchov je mimoriadne dôležité. A práve preto tu môže byť poslušnosť ochranou, aby sme sa nedopúšťali chýb. Zaiste autorita sa môže dopustiť chýb, ale nech si to potom autorita vyrieši s Bohom. Ak poslúchnete, tak poslušnosť spôsobí, že ste vždy chránení. Ak autorita vyhlási, aby ste nepoužívali určitú charizmu, Boh vás môže použiť v mnohých iných oblastiach tým, že vám dá možnosť použiť vaše iné charizmy.

Všimnime si prenasledovanie Cirkvi, ako to Boh obrátil na dobré, lebo z prenasledovania vzišlo mnoho mučeníkov a svätých. Boha nemôžeme zastaviť v činnosti, pretože on má tisíce možností, aby sa cez nás ako cez nástroje prejavil.